

reprezentat de o ladă, două "cortinete" (a se înțelege: cearșafuri mai mari) și scheletele metalice care le susțin. Or, tocmai acestea a trebuit să fie tăiate, spre a încăpea în spațiul rezervat bagajelor...

În fine, a doua zi după-amiază ajungem la Budapesta. O pornim către micuțul teatru "Barka", pentru instalarea decorurilor. Aici, surpriză: instalația de lumină nu putea asigura toată gama de valori și manevre cerute de construcția spectacolului. Totuși, prin soliditatea ireproșabilă a tehnicienilor maghiari, dintre care unii lucraseră și în România, seara târziu totul era pregătit pentru repetiția de a doua zi dimineată...

...când aveam să constat că, deși a jucat în peste 200 de reprezentații cu spectacolul lui Purcărete, pe toate continentele, și s-a remarcat, într-o distribuție engleză, în **Furtuna**, pe scena unui teatru din Nottingham, "tânărul" Ilie Gheorghe este cel mai conștiincios și mai energic membru al

trupeii, stimulând apetitul de lucru al mult mai tinerilor lui parteneri. Într-un colț, numai ochi și urechi, ascunzându-și emoția sub un surâs ce dă mereu să se transforme în explozie de mânie (chiar și când ia "hapurile" pentru inimă), "staroste" trupeii, Gheorghe Marinescu, zis Goange.

Și iată-ne la ora gongului. S-au pus două rânduri de scaune în plus – ușa era luată cu asalt. Peste 150 de fani s-au înghesuit să vadă "minunea" lui Purcărete, adusă la Budapesta de un teatru despre care nu se știa aici mai nimic. Poveștile lui Boccaccio, întrupate cu vervă nebună, cu un haz molipsitor de "copiii lui Goange", într-un tempo mereu stimulat de pofta de joc și de histrionismul lui Ilie Gheorghe (Messer Galeotto), cuceresc repede asistența. Când uimirea, când curiozitatea, când stupefacția, când cascadele unui răs homeric pun stăpânire pe publicul care ne speriasse, în primele clipe, prin glacialitatea lui. Umorul sănătos ce contra-

punctează scenele de o frustă senzualitate, tâlcurile slăbiciunilor umane, ce vin mai ales dinspre Eros, dar și unele meditații mai amare, legate de neiertătorul Thanatos, se înșiruie ca mărgelile într-un fermecător și modern discurs-ritual despre întâmplările petrecute într-o Florență medievală și, nu mai puțin, despre tinerețea fără bătrânețe a teatrului de ieri, de azi, dintotdeauna. În final, eroii își părăsesc costumele și "măștile" purtate rând pe rând. Este nuditatea ce se exprimă pe sine, într-un moment de catharsis, când miracolul teatrului se evaporă, cedând locul miracolului existenței. Personaje, actori, oameni. O clipă de liniște. Apoi, timp de aproape un sfert de ceas, în ritm mereu schimbător, o furtună de aplauze pentru regizor, pentru interpreți, pentru spiritul tânăr al acestui spectacol și pentru generoasa dăruire cu care trupa vâlceană a restituit publicului farmecul unui text "vechi", dar și farmecul mereu nou al teatrului însuși.

Ion Parhon

SCI **colocvii**

Între programe și fursecuri

În zilele de 21 și 22 februarie, Teatrul "Radu Stanca" din Sibiu a organizat, cu concursul Consiliului Județean Sibiu, al Ministerului Culturii, al Inspectoratului

pentru Cultură al Județului Sibiu, cea de a III-a ediție a Colocviului de Critică Teatrală. Programul a cuprins spectacole de teatru, lansări de carte și colocviul propriu-zis.

Temele din acest an au fost: "Rolul secretarului literar în teatru", "Centenar Mircea Ștefănescu" și "Estetică și teatrologie". Au participat mulți invitați din teatre, secretari literari, critici, realizatori de emisiuni teatrale de la diferite posturi de radio și televiziune naționale și teritoriale, profesori de la Academii de teatru, studenți de la secțiile de teatrologie, regizori, actori, scriitori, dramaturgi... Pe larg a fost dezbătut subiectul principal – "Rolul secretarului literar în teatru". S-a arătat că majoritatea secretarilor literari se ocupă cu redactarea caietelor-program, realizarea afișelor, întocmirea listelor de invitații, distribuirea acestora din urmă, pregătirea și servirea cafelelor și fursecurilor, legătura cu tipografia ș.a.m.d. Puțini citesc piese, mai noi sau mai vechi,

românești sau străine, și participă la întocmirea unui repertoriu adecvat instituției. Majoritatea nu cunosc publicul căruia i se adresează spectacolele teatrului lor. S-a pus și degetul pe rană: există secretari literari angajați pe criterii de rudenie ori prietenie sau, și mai grav, de orientare politică. Acești funcționari încarcă organigrama teatrelor fără să lase vreo urmă în viața teatrală și culturală a urbei. Or, secretarul literar trebuie să fie un om de mare cultură! Nu numai teatrală. Se poate spune că la Sibiu s-a realizat portretul-robot al secretarului literar ideal și că i s-a întocmit în mod impecabil fișa postului – verbal, însă. Colocviul nu a avut, de altfel, drept scop să dea lecții ori să impună unora sau altora obligațiuni de serviciu, ci doar să pună pe tapet o problemă arzătoare a vieții teatrale românești. Reușita ar fi fost și mai evidentă dacă ar fi participat toți secretarii literari existenți actualmente în teatre. Ar fi binevenită tipărirea unei broșuri cu toate cele ce s-au spus cu această ocazie.

Colocviul a fost și o plăcută ocazie de întâlniri culturale, prefațând marea sărbătoare din toamna acestui an, când teatrul sibian va împlini 40 de ani de existență.

Stracula Attila